

Fora! (Out!)

Manuel Molins

Introducció / Isabel Marcillas-Piquer

TEATRE
bromera

FORA! (OUT!)

MANUEL MOLINS

Avui el gran tràngol per a molts és intentar entrar a Europa. No són benvinguts com ho va ser vostè a Suècia.

—És un gran error. Per molts motius. El més obvi té a veure amb una noció troncal de la història de la humanitat que és la d'asil, d'acollida. I aquesta noció hauria de ser respectada. Hi ha una història molt bonica sobre l'asil: a l'antiga Grècia, en una petita ciutat, hi havia 70 noies a les quals els vells volien casar amb els seus cosins; elles no volien i van decidir escapar i anar a Argos. Allà van demanar ser rebudes pel rei i li van sol·licitar protecció. Ell va dir que les volia ajudar, però que ho havia de demanar a la seva gent, reunida a l'àgora. I els va dir que els que hi estiguessin d'acord, aixequessin la mà. I tots la van aixecar. Aquest és l'esperit que hem de retrobar, la protecció dels febles i els perseguits, la idea d'asil. És una de les grans coses que té la humanitat. No rebre la gent de braços plegats, sinó amb els braços oberts.

Entrevista a Theodor Kallifatides
IGNASI ARAGAY. *ARA*. 24-07-2021

PERSONATGES

CLÀUDIA, 15 anys. Estudiant de 4t d'ESO.

BEGONYA, la seua mare (35 anys). Psicòloga, investigadora i treballadora social. Directora del centre de menors no acompanyats (MENA) Les Onades.

Divorciada.

ISMAÏL, 17 anys, a punt de fer-ne 18. Senegalés i negre. Viu al centre Les Onades que dirigeix Begonya.

ESPAI I TEMPS

Temps actual i diversos espais.

MENORS-MIGRANTS (1)

(Saló d'actes de la Conselleria de Serveis Socials. Al carrer, plou.)

BEGONYA. Bon dia i moltes gràcies per haver acudit a la nostra convocatòria, malgrat l'oratge que fa. Però no podíem convocar-vos un altre dia i us assegure que ho hem intentat. Com sabeu, el meu nom és Begonya Camps, psicòloga, treballadora social, investigadora i directora del centre de menors no acompanyats Les Onades i volem implicar-vos en el coneixement i divulgació de la *Guia per a la convivència amb les i els adolescents* que la Conselleria em va encomanar. Es tracta d'una guia molt pràctica per a familiars, periodistes i professionals. Sí, per a vosaltres també, perquè vosaltres, periodistes, també assumiu una gran responsabilitat quan escriviu i informeu sobre els menors no acompanyats, els MENA: no tot són notícies alarmants ni els MENA són el pitjor problema que patim, com demostren les estadístiques. El pitjor problema és el suïcidi juvenil: una autèntica plaga mundial i la primera causa de mort entre els adolescents. S'estima que cada any hi ha al voltant

de 700.000 suïcidis i que entre les xiques, per exemple, la taxa de suïcidis ha augmentat un 195%...

(De sobre li sona el mòbil. No sap què fer. Obri la bossa i l'apaga.)

BEGONYA. Perdoneu. Tinc un cap... No tornarà a sonar... Continuem. La nostra guia pretén donar eines i recursos perquè els adolescents i joves milloren el seu benestar emocional. Tots hem sigut adolescents i sabem que l'adolescència és la gran etapa dels descobriments i les emocions: som hiperactius emocionalment perquè ens enfrontem per primera vegada a certes situacions personals, familiars, sexuals... El problema comença quan la nostra motxilla emocional decideix que és una situació negativa, la qual cosa ens pot dur a la infelicitat o el suïcidi. I sabem per les estadístiques que, en efecte, un de cada cinc adolescents ha tingut idees de suïcidi, encara que, en realitat, ningú vol morir, sinó acabar amb el dolor i el patiment que els pot causar el *bullying*, els abusos, la soledat, el ciberassetjament o la manca de futur... Però com demostra la guia, el suïcidi és una resposta equivocada, ja que els joves suïcides s'equivoquen perquè a una situació transitòria, superable i limitada en el temps, hi oposen una solució definitiva: la mort.

(Torna a sonar un altre mòbil. No sap què fer. Obri la bossa i l'agafa.)

BEGONYA. Perdoneu, perdoneu, però aquest... és el del treball... l'he d'agafar... Un moment... només serà un moment... (*Al mòbil.*) Sí. Ja us he dit que... Què?... No, no, però això... Sí, sí; vaig... No, tranquil·la, ja hi vaig... (*Apaga el mòbil, recull les seues coses i es prepara per anar-s'én.*) Ho sent; ho sent moltíssim, però me n'he d'anar... Us deixo en molt bones mans: la meua companya seguirà informant-vos de tot. Gràcies.

‘L’AMOUR A TOUS LES DROITS...’ (1)

(Habitació de CLÀUDIA amb pòsters dels seus cantants senegalesos preferits: Youssou N’Dour, Ismaël Lô... Hi ha diversos instruments musicals com ara un sabar, una flauta, un teclat o un violí: CLÀUDIA assaja a la guitarra una nova cançó, la grava a l’ordinador portàtil i pren notes sobre la lletra o la partitura. En realitat, però, està més pendent del mòbil que de la cançó que intenta escriure.)

CLÀUDIA. *(Cantant.)* L’amor, només l’amor,
 ens obri el cor.
 L’amor, només l’amor,
 salva aquest món.

Enfront de tanta violència i corrupció,
 només l’amor.

Enfront de tant racisme i exclusió,
 només l’amor.

Contra l’assetjament i violacions,
 només l’amor.

Només l'amor no entén de races ni colors,
no sap de classes ni de religions.
Només l'amor és l'alegria i el gran goig
de tindre tots els drets i alçar el vol...

No, això no; el darrer vers és una merda. En realitat, tota la cançó ho és... La professora diu que no i que la idea de fusionar-la amb els ritmes de la música wòlof del Senegal és molt bona, però que soc massa impacient i vull resultats immediats... Ja sé que només tinc quinze anys, però he d'esperar a tindre'n quaranta com ella?... No sé per què molts dels autors que canten l'amor solen unir-lo amb les llàgrimes i el dolor... amor i llàgrimes, amor i soledat, amor i... Exagerats. Jo no ho crec, encara que... (*Marca un número al mòbil i espera.*) Què passa? Per què no l'agafes? (*Apaga el mòbil.*) No és normal; tot això no és gens normal i ell... no, ell no és així... La Mireia diu que em farà patir... I què li importa a ella? Jo vaig amb qui vull i el vull a ell... La Mireia és una envejosa. Sempre ho ha sigut, des que anàvem a pàrvuls... Però com que ma mare i la seua són amigues... No ho entenc. No entenc per què són tan amigues si ma mare sap que m'enveja des del primer dia... Però ma mare... a la seua, sempre va a la seua... la seua carrera, els seus llibres... ella i ningú més que ella... I mon pare, ufl, sort que es van separar. Sí, em vaig alegrar que es divorciaren; ara té una altra dona i un altre fill que el suporten. Quin descans, que no

l'hem de suportar nosaltres... La iaia sempre diu que no s'haurien d'haver casat. I per què ho van fer? La iaia calla com si li fera vergonya dir-me la veritat, però ja la sé. Sí, ja sé tota la veritat: es van casar perquè ma mare es va quedar embarassada en la universitat i no va voler avortar... I què? A vegades és millor no haver nascut que viure aquesta vida... No digues bajanades, diu la iaia, seràs una gran cantant. O compositora o el que vulgues: tens talent, sí, Clàudia, nena, molt de talent... I cada vegada que em diu nena, uf!... que ja no soc una nena... I què? Per a mi sempre seràs la meua nena... A ella li encanta tot el que faig encara que siga una merda. I sí, estava repassant la lletra de la cançó, quan el professor ha dit, Clàudia, aquesta és la classe de matemàtiques. I què? Li hauria contestat, però no he dit res. Pots llegir-ho en veu alta i així gaudirem tots de la teua creativitat? No. És una cosa íntima. I ho has d'escriure, ara? És una cançó d'amor, ha dit la Mireia; segur que és una cançó d'amor. Està enamorada... I tota la classe s'ha posat a riure. Desgraciada. Jo no sé si això és *bullying*, però sé que és idiota. Això sí que ho sé, idiota i envejosa. I tota la classe ha començat a cridar, que ho llija! I el professor, per fer-se el simpàtic, ja que no té molt bona fama, ha insistit: Vinga, Clàudia, llig-nos la lletra de la cançó. Imbècil, he pensat; ets un imbècil i així no et guanyaràs la classe i encara es riuran més de tu, tros de burro. Però no sé com ni per què m'he alçat i he cantat la cançó. Sí, jo mateixa no m'ho podia creure, però, de sobte,

m'he vist dreta i cantant. I al final m'han aplaudit. Ismaïl, he sentit com la Mireia deia el seu nom; és una cançó d'amor per a Ismaïl, un... Prou, Mireia, s'ha imposat per fi l'imbècil del professor. Ja n'hi ha prou. I la classe ha callat. Gràcies, Clàudia, ha dit ell, i perdona... ho sent... Continuem i tu, Mireia, deixa en pau Clàudia o hauré d'enviar-te al cap d'estudis. Massa tard; s'ha imposat massa tard, però no m'importava: a la merda, pensava, tots a la merda. (*Torna a marcar el número del mòbil.*) Vinga, què passa? Per què no l'agafes? Això sí que és desesperant, no la idiota de la Mireia o l'imbècil del professor. (*Apaga el mòbil i es deixa caure sobre el llit entre els instruments, els fulls de notes amb lletres de cançons i les partitures. Pausa. De sobte sona el telèfon. Busca el mòbil. L'agafa, plena d'il·lusió, però en veure qui truca es desencanta.*) Sí? Què vols?... Ja ho sé, ja sé que ets mon pare, i què?... Bé, jo estic bé. Què vols? (*De sobte, tot el seu cos es tensa i es comença a anguniar.*) Què?... No és possible, això... A quin hospital?... Sí, sí, sí; estic bé i... gràcies, sí, gràcies per dir-m'ho... Adeu.

(Penja el telèfon i, de forma precipitada, es posa alguna peça de roba, agafa la motxilla i se'n va corrents.)